

A FOGADÁS

Ernst Modersohn

Egy kocsmában többen üldögéltek és ittak. A hangulat emelkedett volt. Mindenféléről beszélgettek, végül az asszonyokra terelődött a szó, amiben egyik a másikat akarta felülmúlni. Csak az egyik férfi hallgatott. Ez feltűnt a többieknek.

- És te? - kérdezték. - Te semmit sem mondasz?

- Nem - válaszolta. - Én ebben nem vehetek részt. Nincs semmi okom panaszra a feleségem miatt. Nem szól egy rossz szót sem.

A többiek nevettek és így szóltak:

- Ilyen nincs.

- De igen! - védte most már a feleségét. - Biztos vagyok benne, hogyha éjjélkor azt mondanám neki, hogy keljen fel és főzzön nekem valamit, minden szó nélkül megtenné.

A többiek nevetése és heccelődése egyre hangosabb lett. Így kiáltoztak:

- Örültség! nem fogsz minket átverni!

A férfi azonban kitartott állítása mellett és megkérdezte:

- Mibe fogadjunk?

Végül tényleg fogadtak. Rögtön meg akartak győződni róla, hogy barátjuk igazat mondott-e. Így hát az egész társaság fölkerelkedett és útnak indult.

Az asszony már régen lefeküdt aludni, hiszen már éjfél is elmúlt, amikor a részeg csapat a házukhoz ért. Férje vezényelni kezdett:

- Asszony, kelj fel és főzz nekünk kávé! Nem látod, hogy vendégeket hoztam?

A vendégek azt gondolták, hogy most aztán jól összeszidja őket. Így szokták meg feleségüktől. De egyetlen rossz szót sem szólt. Rövid idő múlva hallották a csészék zörgését és nem tartott sokáig, míg kedves arccal behozta a gőzölgő kávé a szobába.

Ez a látvány kijózanította a társaságot, és kezdték magukat szégyellni a csendes, szelíd asszony előtt. Végül az egyik elmesélte neki, hogy miben fogadtak. Utána megkérdezte:

- Hogy tud ilyen kedves lenni ilyen emberekhez, mint mi vagyunk? Hogy képes erre?

Így válaszolt rá:

- Szomorúan látom, hogy férjem mindent elkövet, hogy tönkregye magát. Csak egy élete van, hiszen a részegeskedőknek nincs örök életük. Ezért szeretném legalább a földi életét kellemessé tenni, amelyet ráadásul úgy megrövidít magának, hiszen más nincs neki.

A kijózanodott vendégek nemsokára szép csendesen hazamentek. A férfi azonban így szólt feleségéhez:

- Mondd csak, ennyire fontos neked a lelkem üdvössége?

Amikor meglátta az asszony könnyes szemét, mert ilyen kedvesen még sohasem hallotta férjét beszélni, neki is könnyek szöktek a szemébe és megbánta bűnét. Mindketten letérdeltek és imádkoztak, és az Úr Jézus segített ennek a férfinak, hogy más ember legyen belőle.

(Evangéliumi életképek c. könyvből)